

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії
26 серпня 2026 року

Здобувач ступеня доктора філософії Гліб БЯЛИЙ, 1980 року народження, громадянин України, освіта вища: закінчив у 2001 році Київський національний університет імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Міжнародне право», адвокат Адвокатського об'єднання «Юридична фірма Астерс», м. Київ, виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Право».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом ДВНЗ «Ужгородський національний університет», м. Ужгород, від «30» червня 2026 року № 405/01-04, у складі:

Голови разової спеціалізованої вченої ради –	Ярослава ЛАЗУРА, доктора юридичних наук, професора, в.о. декана юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
Рецензента –	Ольги КОТЛЯР, кандидата юридичних наук, доцента, завідувача кафедри міжнародного права юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
Офіційних опонентів –	Юрія ВОЛОШИНА, доктора юридичних наук, професора, професора кафедри міжнародного та європейського права факультету права та міжнародних відносин Державного некомерційного підприємства "Державний університет "Київський авіаційний інститут" Олександра ДРОЗДОВА, доктора юридичних наук, професора, доцента кафедри кримінального процесу Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Дар'ї МІНЧЕНКО, кандидата юридичних наук, доцента кафедри приватного права факультету цивільної та господарської юстиції Національного університету «Одеська юридична академія»

на засіданні «26» серпня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 «Право» Глібові БЯЛОМУ на підставі публічного захисту дисертації «Матеріальна відповідальність у міжнародному праві: формування та реалізація».

Дисертацію виконано у ДВНЗ «Ужгородський національний університет», МОН України, м. Ужгород.

Науковий керівник – Ігор ДІР, кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри міжнародного права юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет».

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису державною мовою, що містить нові науково обґрунтовані результати проведених Глібом БЯЛИМ досліджень та має істотне значення для правової галузі. У дисертації вперше у вітчизняній науці проаналізовано теоретичні засади визначення матеріальної відповідальності в міжнародному праві, а також практичні проблеми її застосування у сучасних умовах.

Результати здобувача, викладені у дисертації, узгоджуються з вимогами, визначеними в пункті 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами).

Здобувач має 7 наукових публікацій за темою дисертації, з них 3 наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації та 4 наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації. Зазначене відповідає пунктам 8, 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами):

1. Бялий Г. А. До проблеми визначення міжнародно-правової відповідальності в міжнародному публічному праві. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 1. С. 687-691.

2. Бялий Г. А. Форми та механізми реалізації матеріальної відповідальності за порушення міжнародних зобов'язань. *Право і суспільство*. 2025. № 2. С. 497-505.

3. Бялий Г. А. Репарації за наслідки збройних конфліктів: міжнародноправові механізми та практика. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 3. С. 728-732.

У дискусії взяли участь голова, рецензенти, офіційні опоненти та висловили зауваження:

Ярослав ЛАЗУР, доктор юридичних наук, професор, в.о. декана юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»:

1. У дисертації приділено значну увагу характеристиці основних форм матеріальної відповідальності та їх практичному застосуванню. Водночас окремі положення роботи могли б бути ще більш чіткими за умови додаткового уточнення співвідношення понять «відшкодування», «компенсація» та «реституція», оскільки в різних частинах дослідження вони іноді подаються на дещо різних рівнях узагальнення.

2. Позитивно слід оцінити звернення автора до сучасних механізмів відшкодування шкоди, завданої збройною агресією РФ проти України. Разом із тим, цей фрагмент дослідження міг би виграти від дещо чіткішого розмежування між елементами компенсаційного механізму, які вже функціонують, та тими, формування яких ще перебуває у процесі розвитку.

Ольга КОТЛЯР, кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри міжнародного права юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»:

1. Що стосується понятійного апарату, який використовується у дисертації, то він міг би бути, доповнений компактною схемою співвідношення категорій «матеріальна відповідальність», «репарація», «відшкодування», «реституція», «компенсація» та «сатисфакція». У різних фрагментах дисертації ці поняття розглядаються на різних рівнях узагальнення, що загалом пояснюється складністю міжнародно-правової термінології. Водночас додаткове визначення місця кожної категорії у системі наслідків міжнародно-протиправного діяння зробило б авторську концепцію ще більш наочною.

2. Дисертація охоплює відповідальність суб'єктів міжнародного права у широкому контексті, однак найбільш ґрунтовно в ній розкрито відповідальність держав, а проблематику міжнародних організацій подано в окремому підрозділі. Згадки про репарації у міжнародному кримінальному праві та про відповідальність приватних

суб'єктів мають переважно оглядовий характер, що є зрозумілим з огляду на допустимий обсяг дисертації. Разом із тим корисним було б чіткіше позначити межі застосування загальних висновків дисертації до цих спеціальних режимів та пояснити, які з авторських положень мають універсальний, а які, зрештою, галузевий характер.

3. Пропозиція використовувати активи держави-агресора для фінансування компенсаційного механізму є важливою складовою роботи. Її подальше розгортання могло б передбачати більш детальне розмежування заморожування активів, управління доходами від них та остаточного звернення майна на виплату репарацій. Було б корисно додатково висвітлити відмінності між суверенними та приватними активами, значення державного імунітету, процесуальні гарантії та можливі міжнародно-правові підстави відповідних заходів.

4. Положення щодо цифровізації та уніфікації розгляду масових вимог мають виразний прикладний потенціал. Наступним кроком у розвитку запропонованого підходу могло б стати формування орієнтовної моделі доказування для різних категорій шкоди. Зокрема, доцільно було б зіставити вимоги до причинного зв'язку, допустимість електронних і непрямих доказів, способи оцінювання знищеного майна та упущеної вигоди, правила недопущення подвійної компенсації, а також розподіл функцій між Реєстром збитків, майбутньою комісією і фондом.

Юрій ВОЛОШИН, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри міжнародного та європейського права факультету права та міжнародних відносин Державного некомерційного підприємства "Державний університет "Київський авіаційний інститут":

1. Розкриваючи відповідальність міжнародних організацій за заподіяну матеріальну шкоду, автор оминає увагою практику відповідальності операцій ООН з підтримання миру, зокрема відомі випадки претензій щодо дій миротворчих місій. Звернення до цієї практики дозволило б точніше проілюструвати межі та підстави відповідальності міжнародних організацій.

2. У підрозділі 3.2, присвяченому механізмам відшкодування шкоди Україні, викладення матеріалу має переважно описовий характер. Наведення конкретних кількісних показників діяльності Реєстру збитків, зокрема кількості зареєстрованих заяв станом на час завершення дослідження, посилює емпіричну переконливість висновків.

3. Пропозиція щодо інтеграції цифрових платформ та інформаційних систем для контролю за виконанням рішень про відшкодування сформульована на загальнотеоретичному рівні. Конкретизація функціонального призначення таких систем, з посиланням на наявний досвід ведення реєстрів збитків, надала б цій пропозиції більшої практичної вагомості.

4. Розглядаючи співвідношення Реєстру збитків, майбутньої Компенсаційної комісії та Спеціального трибуналу щодо злочину агресії, дисертант не завжди чітко розмежовує компетенцію цих інституцій. Уточнення інституційного розподілу повноважень між ними сприяло б системності викладених рекомендацій.

Олександр ДРОЗДОВ, доктор юридичних наук, професор, доцент кафедри кримінального процесу Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого:

1. Щодо концептуальної та нормативно-категоріальної цілісності авторської моделі матеріальної відповідальності. Потребує уточнення юридичний статус базових джерел, на яких ґрунтується дослідження. Так, на с. 15 Статті Комісії міжнародного права ООН про відповідальність держав за міжнародно-протиправні діяння 2001 року названо «Конвенцією», на с. 42–43 — міжнародним договором, а на с. 52 — «Кодексом

відповідальності держав». На с. 57 і 63 право на компенсацію помилково пов'язано зі «статтею 31 Проекту Статуту Міжнародного Суду ООН», хоча стаття 31 Статуту МС ООН регулює участь суддів *ad hoc*; загальний обов'язок повного відшкодування закріплено у статті 31 ARSIWA, а компенсацію як одну з форм репарації — у статті 36. Статті 2001 року є додатком до резолюції Генеральної Асамблеї ООН 56/83, а не міжнародним договором, хоча значна частина сформульованих у них положень відображає норми звичаєвого міжнародного права. Одночасно відповідальність за міжнародно-протиправне діяння необхідно чітко відмежовувати від спеціальних режимів liability за шкідливі наслідки діяльності, не забороненої міжнародним правом. Не цілком узгоджується з ARSIWA і DARIO запропонована здобувачем конструкція елементів міжнародного правопорушення. На с. 78–80 об'єкт, протиправна поведінка, шкода і причинний зв'язок визначені як необхідні елементи його «складу», відсутність будь-якого з яких нібито унеможлиблює відповідальність; аналогічний підхід щодо міжнародних організацій простежується на с. 105–106 і 113, де до універсальних передумов додано також вину. Натомість стаття 2 ARSIWA і стаття 4 DARIO встановлюють два загальні елементи: поведінку, що атрибується відповідному суб'єкту, та порушення його міжнародного зобов'язання. Матеріальна шкода не завжди є умовою виникнення міжнародної відповідальності, тоді як шкода і причинний зв'язок набувають визначального значення переважно при встановленні виду й обсягу репарації; вина є необхідною лише тоді, коли цього вимагає зміст відповідного первинного зобов'язання. Зазначені неточності безпосередньо впливають і на запропоновану в роботі систему форм повного відшкодування. У завданнях, першому розділі та висновках паралельно вживаються категорії «відшкодування», «компенсація», «реституція», «репарація», «субституція» і «сатисфакція» (с. 16, 54–68, 81–82); в одному випадку типовими формами матеріальної відповідальності названо реституцію, репарацію та субституцію, а в іншому — реституцію; компенсацію та сатисфакцію. Водночас стаття 34 ARSIWA використовує «*reparation*» як родову категорію, формами якої є реституція, компенсація і сатисфакція; стаття 37 регулює саме сатисфакцію, а не субституцію. Сатисфакція переважно спрямована на усунення нематеріальної шкоди, а тому не може беззастережно бути включена до дихотомії «матеріальної» та «політичної» відповідальності. У зв'язку із цим здобувачеві доцільно нормативно вивірити понятійний апарат, відмежувати первинні зобов'язання від вторинних правил відповідальності, момент виникнення відповідальності — від наступного визначення форм і розміру відшкодування, а *responsibility* — від *liability* за правомірну небезпечну діяльність. Під час захисту прошу пояснити: який точний юридичний статус ARSIWA визнає автор; які положення цього документа він відносить до кодифікації міжнародного звичаю, а які — до прогресивного розвитку міжнародного права; за яким критерієм у дисертації об'єднано відповідальність за протиправне діяння й обов'язок компенсувати шкоду від правомірної небезпечної діяльності; чи розмежовує здобувач момент виникнення міжнародної відповідальності та визначення належного відшкодування; як його конструкція охоплює порушення зобов'язань, що не потребують доведення матеріальної шкоди; яку завершено таксономічну модель форм репарації він пропонує та чи розглядає «матеріальну відповідальність» як самостійний міжнародно-правовий інститут або ж як майнові наслідки міжнародної відповідальності й окремі форми повного відшкодування?

2. Щодо належного розмежування спеціальних режимів відповідальності міжнародних організацій, держав, фізичних осіб та нормативної точності аналізу міжнародного гуманітарного права. На с. 103–105 непослідовно відтворено хронологію

розроблення Проектів статей про відповідальність міжнародних організацій: відповідну тему було включено до програми Комісії міжнародного права ООН у 2002 році, тоді як DARIO завершено у 2011 році та додано до резолюції Генеральної Асамблеї ООН 66/100. На с. 111 атрибуцію поведінки *ultra vires* фактично ототожнено з її протиправністю, хоча стаття 8 DARIO вирішує питання атрибуції поведінки міжнародній організації, а наявність порушення міжнародного зобов'язання повинна встановлюватися окремо. На с. 114–115 Організації Об'єднаних Націй приписано визнання юридичної вини за спалах холери в Гаїті та створення програми індивідуальної компенсації, чого офіційна позиція Організації не підтверджує. На с. 137–140 репарації, передбачені статтею 75 Римського статуту, пов'язуються з матеріальною відповідальністю держави, хоча репараційний наказ Міжнародного кримінального суду постановляється після обвинувального вироку та спрямовується проти засудженої особи, а діяльність Цільового фонду для потерпілих не перетворює міжнародне кримінальне провадження на механізм реалізації відповідальності держави. Аналогічна нормативна точність необхідна при аналізі міжнародного гуманітарного права. На с. 143–145 статті 91 Додаткового протоколу I приписано створення механізму сатисфакції цивільним, а статтям 22 і 23 Гаазького положення 1907 року — безпосередню заборону атак на цивільні будівлі. Однак стаття 91 закріплює міждержавний обов'язок компенсації, не встановлюючи самодостатньої процедури індивідуальних виплат; стаття 22 обмежує право сторін обирати засоби завдання шкоди, а стаття 23 визначає перелік заборонених засобів і дій. На с. 144 згадано неідентифікований «Кодекс міжнародного гуманітарного права» без зазначення суб'єкта кодифікації та конкретного тексту проекту. На с. 145 Конвенції про хімічну зброю та про заборону протипіхотних мін приписано спеціальні механізми компенсації цивільним і стандарти оцінювання шкоди, яких названі договори не встановлюють. На с. 146 Лондонську угоду від 8 серпня 1945 року названо репараційним актом, хоча наведене джерело № 97 стосується створення Міжнародного військового трибуналу. У подальших публікаціях доцільно переглянути цей блок безпосередньо за первинними офіційними текстами, послідовно розмежувавши атрибуцію поведінки, порушення міжнародного зобов'язання, підстави звернення до відповідальності та форми репарації, а також відповідальність міжнародної організації, держави і персональну кримінальну відповідальність. На захисті здобувачеві належить відповісти, як саме він розмежовує ці три режими та які конкретні договірні норми вважає безпосередньою підставою права потерпілої фізичної особи на індивідуальну компенсацію, якою процедурою таке право може бути реалізоване і який суб'єкт уповноважений ухвалювати та виконувати відповідне рішення.

3. Щодо достовірності використання міжнародної судової й арбітражної практики, а також коректного визначення меж юрисдикції міжнародних судів. Широта емпіричної бази могла б становити вагомий перевагу дисертації, однак низка прикладів на с. 55–64, 95–97 і 125 потребує суттєвого виправлення. У справі *Corfu Channel* шкода виникла не через «затримку проходу корабля», а внаслідок підриву двох британських есмінців на мінах, загибелі й поранення моряків та пошкодження суден. *ADC Affiliate Limited and ADC & ADMC Management Limited* була справою проти Угорщини, а не Венесуели, і рішення у ній ухвалено 2006 року. *M/V Virginia G* не була справою «Гвінейська затока» про компенсацію за забруднення. *South China Sea Arbitration* не вирішував питання територіального суверенітету та не присуджував компенсації. Особливо показовою є с. 125, де *Loizidou v. Turkey* — справа щодо права власності заявниці на майно у Північному Кіпрі — перетворена на «Лоїзідо проти Італії» 2007 року про незаконне затримання та присудження 50 000 євро, хоча джерело № 80 правильно називає державу-відповідача.

Системного уточнення потребує й аналіз справ, пов'язаних з агресією проти України. На с. 153–154 справі *Allegations of Genocide under the Genocide Convention (Ukraine v. Russian Federation)* приписано комплексний розгляд законності агресії, усього масиву збитків цивільним, приватній і державній власності, інфраструктурі та економіці, методології їх грошового оцінювання і джерел фінансування компенсацій. Проте юрисдикційна підстава у цій справі обмежена статтею IX Конвенції про геноцид; Міжнародний суд ООН не набув загальної компетенції щодо правової оцінки акту агресії та всієї заподіяної війною шкоди. На с. 154 міждержавну справу *Ukraine and the Netherlands v. Russia* змішано з індивідуальними заявами, хоча заявниками в ній є держави. Рішення Великої палати ЄСПЛ від 9 липня 2025 року стосувалося суті справи, тоді як питання справедливої сатисфакції було відкладено; Суд не визначав ані «масштабів компенсацій», ані джерел їх фінансування, ані спеціального механізму примусового виконання. Цю частину дисертації доцільно перебудувати на підставі первинних текстів рішень, для кожної справи окремо розмежувавши фактичні обставини, юрисдикційну підставу, предмет розгляду, висновки по суті, вид присудженого засобу захисту та порядок виконання. У зв'язку із цим прошу здобувача повідомити, які саме первинні тексти названих рішень ним опрацьовано; як виправлення встановлених фактичних і юридичних неточностей впливає на сформульовані висновки щодо форм та механізмів відшкодування; які вимоги реально можуть бути розглянуті МС ООН та ЄСПЛ у названих справах і як відповідні судові процедури співвідносяться з компетенцією Міжнародної комісії з розгляду вимог для України за CETS № 229.

4. Щодо актуального стану міжнародного компенсаційного механізму для України, правової моделі його фінансування, конкретизації наукової новизни та джерельної дисципліни. Безумовно сильним аспектом дисертації є увага до Реєстру збитків і майбутньої трикомпонентної архітектури відшкодування, однак її нормативний та хронологічний опис має бути приведено у відповідність до чинного стану інституційного розвитку. На с. 149–151 проєкт резолюції A/ES-11/L.6 названо самою резолюцією, хоча правильний номер ухваленого акта — A/RES/ES-11/5. На с. 151 Реєстру приписано оцінювання суми відшкодування та підготовку рекомендацій Комісії. За своїм Статутом Реєстр приймає, опрацьовує і реєструє прийнятні заяви та докази, але не розглядає їх по суті, не визначає вартості шкоди та не присуджує компенсацію. Потребує уточнення і хронологія початку його роботи: 2 квітня 2024 року було відкрито першу категорію заяв для фізичних осіб, тоді як перші категорії для юридичних осіб і держави стали доступними 29 квітня 2026 року. Крім того, 16 грудня 2025 року вже було відкрито для підписання Конвенцію про створення Міжнародної комісії з розгляду вимог для України, CETS № 229, тоді як на с. 152 Комісію подано лише як очікуваний наступний крок, а на с. 158–160 — вже як фактично діючий орган разом із фондом, який іще не створено. Не меншої правової конкретизації потребує питання джерел фінансування: на с. 152, 159–173 конфіскацію заморожених російських активів представлено як основне і майже визначене джерело майбутнього фонду. Натомість правова модель повинна розмежовувати резерви центрального банку, інше державне майно, надзвичайні доходи від іммобілізованих суверенних активів і приватне майно підсанкційних осіб, оскільки щодо кожної категорії відрізняються правила суверенного та виконавчого імунітету, гарантії захисту власності, вимоги до доказування зв'язку активу з правопорушенням і стандарти належної правової процедури. На цьому тлі потребує конкретизації також заявлена наукова новизна: на с. 18–35 вона охоплює близько п'ятдесяти тез, значна частина яких відтворює загальновідомі положення. На с. 17 міститься чужорідний предмету дослідження фрагмент про

«взаємодію громадянського суспільства та політичної влади», на с. 35–36 — про «економічну функцію держави»; зміст не відповідає фактичній пагінації, індекс УДК 343.352 не кореспондує темі дисертації, а список використаних джерел містить дублікати, зокрема позиції 98 і 104 та 17 і 99. Здобувачеві рекомендовано актуалізувати цей розділ станом на визначену дату, чітко розмежувати вже створені та лише заплановані елементи механізму, їх установчі акти, компетенцію й результати діяльності; опрацювати кожну категорію активів окремо за схемою «правовий статус — можлива правова підстава використання — імунітети та інші обмеження — процесуальні гарантії — ризики виконання», а також скоротити блок новизни до справді авторських результатів і провести наскрізне редакційне та бібліографічне звірення. Під час захисту доцільно отримати відповіді на такі питання: як автор нині визначає компетенцію кожної з трьох ланок компенсаційного механізму, юридичний статус майбутніх рішень Комісії та акт, яким має бути засновано фонд; яку конкретну правову модель використання активів він підтримує; які три–п'ять результатів вважає власним оригінальним внеском у науку міжнародного права; як пояснює зазначені текстові, пагінаційні, класифікаційні та бібліографічні невідповідності.

Дар'я МІНЧЕНКО, кандидат юридичних наук, доцент кафедри приватного права факультету цивільної та господарської юстиції Національного університету «Одеська юридична академія»:

1. Щодо співвідношення реституції та компенсації як форм матеріальної відповідальності. У підрозділі 1.2 дисертації (с. 59, 60) автор обґрунтовує пріоритетність реституції як основної форми матеріальної відповідальності, тоді як компенсація застосовується лише у випадках неможливості або недоцільності реституції. Разом із тим практика міжнародних судових установ, зокрема *Ahmadou Sadio Diallo (Republic of Guinea v. Democratic Republic of the Congo)* (Judgment of 19 June 2012), свідчить, що межі між окремими формами відшкодування шкоди нерідко є більш гнучкими, а їх застосування залежить від конкретних обставин справи. Чи можлива, на думку здобувача, одночасна реалізація реституції та компенсації як взаємодоповнюючих форм матеріальної відповідальності?

2. Щодо використання категорій «види» та «форми» матеріальної відповідальності. У підрозділі 1.2 дисертації (с. 53–66) автор використовує категорії «види матеріальної відповідальності» та «форми матеріальної відповідальності», застосовуючи їх як взаємозамінні. Зокрема, назва підрозділу та окремі положення роботи оперують поняттям «види», тоді як під час аналізу реституції, компенсації та сатисфакції автор характеризує їх як форми матеріальної відповідальності. Чи є використання понять «види» та «форми» матеріальної відповідальності у дисертації свідомим елементом авторської концепції, чи автор вважає їх тотожними категоріями?

3. Щодо визначення обсягу компенсації. У підрозділі 1.2 дисертації (с. 55, 56, 66) автор пропонує широке тлумачення поняття компенсації, відносячи до неї не лише прямі матеріальні збитки, а й моральну шкоду, втрату майбутніх доходів, репутаційні втрати та інші негативні наслідки міжнародно-протиправних діянь. Такий підхід заслуговує на підтримку та відповідає сучасним тенденціям розвитку міжнародного права. Водночас на с. 166 дисертації автор наголошує на необхідності гармонізації національного законодавства з міжнародними стандартами матеріальної відповідальності. Разом із тим, навіть серед держав, що належать до однієї правової сім'ї, простежуються істотні відмінності у підходах до визначення розміру моральної шкоди, відшкодування упущеної вигоди та репутаційних втрат, що ускладнює вироблення єдиних критеріїв оцінки таких

видів шкоди та їх практичне застосування. Чи можливе, на думку здобувача, напрацювання універсальних міжнародно-правових критеріїв визначення розміру моральної шкоди, упущеної вигоди та репутаційних втрат, чи більш реалістичним є формування лише загальних принципів їх оцінки із збереженням дискреції міжнародних судових та арбітражних органів?

4. Щодо перспектив використання конфіскованих активів держави-агресора. У підрозділі 3.2 дисертації (с. 152) автор, аналізуючи перспективи відшкодування шкоди, завданої Україні внаслідок збройної агресії Російської Федерації, зазначає, що «очікується, що наступним кроком стане створення повноцінної компенсаційної комісії та спеціального фонду, фінансованого переважно за рахунок конфіскованих російських активів за кордоном», звертаючи увагу на складні юридичні дискусії, пов'язані із суверенним імунітетом держав, правовими підставами конфіскації активів та необхідністю гармонізації національного і міжнародного права. У грудні 2025 року було відкрито до підписання Конвенцію про створення Міжнародної компенсаційної комісії для України, яка передбачає функціонування ще одного елемента міжнародного компенсаційного механізму. Станом на сьогодні Конвенцію підписали більшість держав – членів Ради Європи, Європейський Союз та низка держав, які не є членами Ради Європи, а окремі держави вже завершили процедури її ратифікації. Чи впливає започаткування договірної механізму діяльності Міжнародної компенсаційної комісії на авторську оцінку перспектив реалізації міжнародної матеріальної відповідальності російської федерації та використання конфіскованих активів держави-агресора як джерела фінансування репарацій?

Озвучені зауваження отримали всі необхідні пояснення з боку дисертанта, тому суттєво не впливають на загальну позитивну оцінку результатів наукового дослідження Гліба БЯЛОГО.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,

«Проти» 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Глібові БЯЛОМУ ступінь доктора філософії з галузі знань «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої вченої ради

Ярослав ЛАЗУР